

ใบงานที่ ๗ เรื่อง การเขียนย่อความจากเรื่องที่อ่าน (๒)
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๖ เรื่อง นิทานอ่านสนุก
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง การเขียนย่อความจากเรื่องที่อ่าน (๒)
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๕๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่อง พญาช้างผู้เสียสละ แล้วเขียนย่อความจากเรื่อง ให้ถูกต้องตามรูปแบบของการเขียนย่อความ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

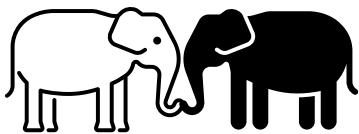
.....

.....

.....

.....

.....

ชื่อ สกุล ชั้น เลขที่

นิทานธรรม เรื่อง พญาช้างผู้เสียสละ

ณ บริเวณป่าหิมพานต์ มีช้างป่าโขลงหนึ่งจำนวนนับเป็นแสนตัวอาศัยอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข โดยมีพญาช้างสีลวะเป็นจ่าโขลง ยาช้างสีลวะมีรูปร่างลักษณะสวยงามมากเป็นช้างขาวปลอดทั้งตัว มงคุดคล้ายเหมือนทองคำ ตาทั้งสองข้างกลมเหมือนแก้วมณี หน้าแดงระเรื่อเหมือนผ้ากำพลแดง งวงขาว ย้อยเหมือนพวงเงินที่ประดับด้วยหยดทองคำขาว เท้าทั้งสี่เหมือนทาด้วยน้ำครั่ง

พญาช้างสีลวะเป็นช้างที่ถือศีล ประพฤติแต่สิ่งที่ดีงาม ต่อมาเกิดเบื่อหน่ายโขลงช้างที่รับผิดชอบดูแล จึงปลีกตัวไปอยู่ตามลำพัง

ยังมีพรานป่าชาวเมืองพาราณสีคนหนึ่งเดินทางไปบริเวณป่าหิมพานต์เพื่อหาเก็บผักผลไม้ และล่าสัตว์เลี้ยงชีพ เขาเดินไปเรื่อย ๆ จนเข้าไปในป่าลึกและจำไม่ได้ว่าทิศไหนเป็นทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก ทิศเหนือหรือทิศใต้ จึงหลงทางกลับเมืองพาราณสีไม่ถูก และเมื่อไม่เห็นทางจะช่วยตนเองได้ก็ร้องไห้คร่ำครวญอยู่กลางป่านั่นเอง

พญาช้างได้ยินเสียงคร่ำครวญของพรานป่าแล้วเกิดสงสารจะช่วยเขา

“ชายคนนั้นกำลังประสบทุกข์ เราจะต้องช่วยเขา” พญาช้างคิดพลางค่อย ๆ เดินเข้าไปหาพรานป่า

ฝ่ายพรานป่าเห็นช้างเดินมาใกล้ก็รู้สึกกลัวจึงถอยหนี พญาช้างเห็นพรานป่าถอยหนีก็หยุดมองอยู่เฉย ๆ

“เอ๊ะ... ช้างตัวนี้มีท่าทางแปลกประหลาด” พรานป่าเริ่มคิดได้ “เวลาเราหนีมันกลับหยุด เวลาเราหยุดมันกลับเดินเข้ามา สงสัยจะมาช่วยเรา”

ครั้นคิดได้ดังนี้ จึงรวบรวมความกล้ายื่นคอยช้างซึ่งค่อย ๆ เดินเข้ามาใกล้ทุกขณะ พญาช้างเดินมาอยู่ใกล้ ๆ แล้วสายสายตามองดูนายพรานชั่วขณะหนึ่ง จากนั้นจึงถามไปว่า

“ท่านผู้เจริญ ท่านเดินร้องไห้คร่ำครวญอยู่ทำไม”

พรานรู้สึกดีใจที่ได้ยินเสียงช้างถามอย่างอ่อนโยน จึงตอบไปว่า

“ข้าพเจ้าร้องไห้คร่ำครวญเพราะกลับบ้านไม่ถูก คงตายอยู่กลางป่านี้เป็นแน่”

“ท่านมาจากไหน”

“จากเมืองพาราณสี”

“ข้าพเจ้าไม่รู้หรอกว่าเมืองพาราณสีอยู่ที่ไหน แต่ท่านจะพาออกไปให้พ้นป่า จากนั้นท่านค่อยหาทางกลับบ้านเอง”

“ขอบคุณท่านมาก พญาช้าง”

พญาช้างสีลวะชำนาญเส้นทางลัดเลาะภูเขาและป่าไม้ก็ถึงบริเวณชายป่าหิมพานต์ แล้วค่อย ๆ ย่อตัวลงเพื่อให้พรานป่าลงได้อย่างสะดวก เมื่อพรานป่าลงมายืนบนพื้นดินแล้ว พญาช้างก็พูดขึ้นว่า

“ท่านผู้เจริญ เลยป่านี้ไปหน่อยหนึ่งก็เป็นทางใหญ่ที่มนุษย์เดินไปมากัน ทางสายนี้คงจะมีทางแยกไปเมืองพาราณสี”

“ข้าพเจ้าช่วยท่านครั้งนี้มิได้หวังอะไรตอบแทน” ช่างพูดขึ้น “มีอยู่อย่างเดียวที่จะขอท่าน จะให้ข้าพเจ้าได้หรือเปล่า”

“ท่านขออะไรว่ามาเลย”

“ขอให้ท่านอย่าบอกเรื่องที่มาพบข้าพเจ้าและอย่าบอกเรื่องที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่”

“เท่านี้เองหรือ” พรานป่าแสดงท่ารับคำขอร้องได้

“ขอบคุณท่านมาก” พญาช่างพูดจบก็นั่งหลังเดินกลับเข้าป่าลึกไป

ฝ่ายพรานป่า ตลอดเวลาที่นั่งหลังพญาช่างออกมาจากป่านั้นก็คอยสังเกตหนทางโดยอาศัยภูเขาเล็ก ๆ และต้นไม้เป็นเครื่องหมาย

สักวันหนึ่งเราจะกลับมาอีก” เขาคิดอยู่ในใจ “ช่างตัวนี้งามสวย ถ้าใครต้องการซื้อ เราจะมาตัดไปขาย”

ดังนั้น เมื่อกลับมาถึงเมืองพาราณสีแล้ว วันหนึ่งขณะเดินไปตามท้องถนน เห็นพวกช่างงาช่างกำลังเอางาช่างมาทำเป็นรูปแปลก ๆ ก็พลันคิดถึงพญาช่างสีลวะ เขาจึงเดินเข้าไปถาม

“ท่านอยากได้งาช้างเป็นกันไหม”

“พูดเป็นเล่นไป” พวกช่างงาแสดงท่าอยากได้ “งาช้างเป็นมีค่ามากกว่างาช้างตายอีก”

“ถ้าพวกท่านอยากได้ ข้าพเจ้าจะไปหามาให้”

“ไปเอามาเลย เอามาได้เดี๋ยวนี้ยิ่ง”

เมื่อพวกช่างงายืนยันว่ารับซื้อแน่นอน พรานป่าก็รีบกลับบ้านเพื่อเตรียมเสื่อเหล็กและเสปิยง แล้วออกเดินทางมุ่งหน้าไปป่าหิมพานต์ที่อยู่ของพญาช่างสีลวะทันที เขาชำนาญการเดินทางและจำเครื่องหมายได้ดี เดินทางอยู่ไม่กี่วันก็ไปถึงที่อยู่ของพญาช่าง

“ท่านผู้เจริญ ท่านกลับมาทำไมละ” พญาช่างสีลวะถามเขาซึ่งบัดนี้มายืนอยู่เบื้องหน้า

“พญาช่าง” พรานป่าตอบละล่ำละลก “ข้าพเจ้ามาหาท่านนั่นแหละ”

“มีเรื่องอะไรหรือ”

“พญาช่าง ข้าพเจ้าไม่มีญาติพี่น้องแถมยังหากินฝืดเคือง มาครั้งนี้ก็เพื่อจะมาของาท่านสักสองท่อนเพื่อเอาไปขาย”

“ได้ ถ้างาของข้าพเจ้าจะช่วยให้ท่านเลี้ยงชีวิตอยู่ได้” พญาช่างสีลวะพูดด้วยความเต็มใจ จากนั้นก็หมอบลง

พรานป่าดีใจมากจึงรีบเอาเสื่อออกมามเสื่อตรงบริเวณส่วนปลายงาทั้งสองข้าง แล้วก็รีบเดินทางกลับไปเมืองพาราณสี นางาช้างไปขายไปให้พวกช่างงาได้ราคามางามทีเดียว เขาเป็นอยู่อย่างสุขสบายได้ระยะหนึ่งเงินก็หมด จึงเดินทางกลับมาขอตัดงาส่วนที่เหลืออีก

“พญาช่าง งาสองท่อนที่ท่านให้ไปขายได้ราคาเพียงแค่นี้เท่านั้น ข้าพเจ้ามาครั้งนี้ก็เพื่อจะมาของาทียังเหลือไปขายอีก” พรานโอตครวญ

“เชิญท่านตัดเลย” พญาช่างสีลวะบอกพรานป่าพาลงหมอบลง

พรานป่าก็ตัดเองไปอีก ๒ ท่อน รายได้จากงา ๒ ท่อนนั้นช่วยให้เขาเป็นอยู่อย่างสบายได้ระยะหนึ่ง จากนั้นเขาก็กลับมาขอตัดงาส่วนที่ยังเหลืออยู่อีก จนครั้งสุดท้ายมาขอตัดเอาโคนงาส่วนที่ยังฝังอยู่ในเนื้อ

“เชียวท่านตัดเลย” พญาช้างสีลวะเสียสละให้เหมือนอย่างเคย พรานป่าจึงมาเอาเลื่อยแล้วปีนขึ้นไปตัดจนขาด ครั้นได้ตามต้องการแล้วก็รีบจากไปด้วยความดีใจ

ขณะที่เขาเดินจากพญาช้างสีลวะไปด้วยความดีใจนั้น ก็พลันเกิดเหตุอัศจรรย์ขึ้น คือ แผ่นดินตรงที่เขาเดินอยู่นั้นได้แยกออกแล้วสูบเขาจมหายไป แล้วทันใดนั้นเองก็มีเปลวไฟจากอเวจีมหานคร ลุกท่วมร่างของเขาแดงฉาน

เทวดาตนหนึ่งสถิตอยู่บริเวณป่านั้น เห็นพฤติกรรมของพรานป่ามาตลอด จนกระทั่งถึงเวลาที่แผ่นดินสูบ จึงพูดขึ้นเสียงดั่งว่า

“คนอกตัญญูเห็นแก่ได้แม้ใครยกแผ่นดินให้เขาครอบครองก็ไม่ทำให้เขาหยุดโลภได้”

ฝ่ายพญาช้างสีลวะ แม้บัดนี้จะไม่มีงาแล้ว ก็ต้องสู้ชมความเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน ต่อมาไม่นานก็ล้มลงไปเมื่อถึงอายุชั้ย

นิทานธรรมเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คนอกตัญญูนั้น แม้ตอนแรกจะดुरु้งเรื่อง แต่สุดท้ายก็จะพบความวิบัติ เหมือนอย่างพรานป่าอกตัญญูต่อพญาช้างสีลวะแล้วพบกับความวิบัติฉะนั้น

นิทานธรรม เรื่อง พญาช้างผู้เสียสละ ของ ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม